НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

НОВА ЗОРА®

www.novazora.net

www.zora-news.com

Г.С. Раковски: Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини

ВТОРНИК, 1 ОКТОМВРИ 2019 г. ЦЕНА 1 ЛВ. СОФИЯ ГОДИНА XXIII (XXX) БРОЙ 40

КАК ДА СИ ИЗБЕРЕМ КМЕТ?

Проф. д-р Евгений ГИНДЕВ

Изборите са първото и основно качество на всяко народовластие, което на научен език се нарича демокрация. От изборното мнозинство произтича легитимността на демократичната власт. Казано с няколко думи : прави са тези, които са повече.

Защо напомням това първо правило на демокрацията?

Искате ли да участвате във формирането на властта? Искате ли да легитимирате властта? Искате ли да бъдете прави?

Ако искате, отидете до урните, гласувайте и станете мнозинство. Това е демокрацията.

Гласувайте, а не се крийте в къщи, по кръчмите, и не диплете политиката на чаша ракия. Правете политика – това също е демокрацията.

Не абдикирайте от вашето свещено право на избор, защото в такъв случай няма на кого да се сърдите.

Това е моят първи призив,

братя и сестри,
госпожи и господа,
а сега за местните избори.

Ние, всички българи, се намираме в много тежко положение. И това не е всичко.

На стр. 2

Председателят на Съюза на тракийските дружества Красимир Премянов на почетна стража пред пантеона в град Маджарово.

На 28 септември т.г в Мемориалния комплекс в Маджарово се състоя Национален събор-поклонение – Ден на тракийската памет на жертвите в геноцида над българите през 1913 г. Тракийци от цялата страна се стекоха на събора. Панахида пред Пантеона извърши Негово преосвещенство Старозагорският митрополит Киприан. В словата бе припомнена трагедията на погиналите 2000 тракийци – жертви за българската народност и християнската вяра. Поднесени бяха венци и цветя, както на Пантеона, така и на паметниците на войводите Димитър Маджаров и Руси Славов, както и на Капитан Петко войвода.

1913 г.: ТРАГЕДИЯТА НА ТРАКИЯ

Разорение и изтребление на тракийските българи. Жестоки факти по кървавия път от Дедеагач до Маджарово

Турската войска влиза в Дедеагач на 19 септември 1913 г. и веднага предупреждава кметовете на българските села населението да напусне града и да се отправи за България, иначе ще бъде унищожено. Когато многохилядният народ чува тази вест, надава такъв сърцераздирателен вик, че целият *„Дедеагач потреперва. Камък да беше човек, не можеше да не проплаче"*.

Башибозукът това чака и подкарва с бои и убийства народа към Марица и Фере. Денят е 23 септември. Това съобщение получават в планината веднага и войводите Димитър Маджаров и Руси Славов. При тях са и въоръжените мъже от селата, които не са предали пушките си. Това се отнася най-вече за **сачанлийци, които не се подчиняват на заповедта да предадат в Доганхисар оръжието си на четниците и без него да вървят в Дедеагач. Те действително изпращат жените и децата си до Дервент, на 1,0 километра от Дедеагач,** и се връщат обратно в горите. По този случай председателят на Републиката **Ангел Карамитрев** изрича пред **Димитър Маджаров думите:** *„Сачанлийци пушки не дават"*. Пушките действително потрябвали много скоро.

Проф. Делчо Порязов

Четниците на двамата войводи и въоръжените мъже от селата пресичат бежанската колона още същия ден близо до гр. Фере. Завързва се люта битка. Стига се и до ръкопашен бой. В сражението загиват много и от двете страни. Но тъй като българските четници предварително избират позициите и застават от двете страни на движещата се колона, **падналите от турците са повече.** Истинска трагедия обаче сполетява бежанската колона. Войводите дават указание тя да се отправи наляво към планините над **Доганхисар и Сачанли.**

На стр. 6

ISSN 1310-8492

КАК ДА СИ ИЗБЕРЕМ КМЕТ?

От стр. 1

В близкото бъдеще ни очакват **още по-лоши неща**, т.е. това бъдеще не вдъхва никакъв ентусиазъм. Не искам в подробности да говоря по този въпрос, това ще отнеме много време, и предполагам, че много ще ви натъжи, но съм сигурен, че вие, със всичките си сетива, чувствате за какво става дума. В такива случаи много често се говори за **негодността на политици и държавници,** но такъв подход е измамен. Ще го кажа направо – **главната вина носим ние, демоса, народа. Ние легитимираме тези политици и държавници, ние им предоставяме властта, следователно, ние им даваме всички инструменти, за да правят с нас каквото си искат, а след това им се сърдим.** Спомням си една цинична народна приказка: попитала майка дъщерята. "*Дъще, как се оправяш с мъжете?*" "*Ами оправям се някак си, мамо, – отговорила дъщерята – Аз все ги лъжа, а те все ме онождат*". Май такива сме и ние.

През 16-и век е живял и творил големият френски хуманист **Етиен дьо Боеси**. Ще ви цитирам много малка част от негово произведение.

"Тиранинът ще бъде победен от само себе си, само вие да не се примирявате със своето робство. Не е нужно нищо да му вземате, нужно е само нищо да не му давате. Страната не трябва да прави специални усилия за себе си, стига да не прави нищо против себе си.

Аз не искам от вас да се борите и сражавате с тиранина, просто престанете да го поддържате...".

Този завет на френския хуманист е алфата и омегата на народовластието.

Една от малкото възможности, които ни остават на нас, **обикновените граждани, сами да се погрижим за себе си, са местните избори**. Това са много интересен вид избори. Ние не избираме хора – кметове и общински съветници, които ще заседават далече от нас, в сградата на Народното събрание или в министерствата, без да ги виждаме, без да ги контролираме. **Не, избираме наши съграждани, които ще работят пред нас и почти заедно с нас. Избираме хора, които би трябвало много добре да познаваме – както техните слабости, така и техните силни страни. Следователно, става дума да изберем когото трябва и да изберем правилно.** Ако сбъркаме, значи не сме се научили да подбираме собствените си избранници. И ще си носим последиците. **Животът много страшно си отмъщава на всеки народ, който с ентусиазма на проститутка се хвърля на шията на първия срещнат политически шарлатанин. А както се казва: шарлатани на тези избори дал Господ.**

„В момента участието в политиката изисква убедително да се продават няколко лъжи. Първата е, че го правиш, защото те е грижа за хората, а не заради собствения ти интерес. Втората е, че знаеш какво е общественото благо и как то да се постигне. Третата е, че си готов да споделяш властта с други, а няма да я пазиш само за себе си, т.е. че си демократ. Лъжите се повтарят достатъчно често не толкова, за да повярват хората (те отдавна са наясно с

манипулациите), колкото за да може да се обвини някой случайно появил се нов опонент в същата демагогия и така своевременно да се елиминира възможността ситуацията да бъде променена". (Людмил Илиев – *„Сега"*, 19.08.2015 г.).

Нямам намерение да ви уча как да избирате. Това е много лично нещо и зависи от много неща. Обикновено то се учи на **собствен гръб** и с много **усилия и жертви.** Искам само да споделя изводи от моя личен опит, който съм придобил на **висока цена** и все още смятам за недостатъчен. Вие ще прецените кое ви харесва и кое не може да ви бъде полезно.

Разделям кметовете на три групи : нормални, добри и гениални. За гениалните кметове няма да говоря, те са извън класацията, пък и не познавам такива в България.

За мен е нормален всеки кмет, който добросъвестно си изпълнява служебните задължения и поставя общите проблеми над своите лични проблеми. Два са основните стълбове **на неговите служебни задължения: местната инфраструктура и обществената сигурност. В съвкупност, двата стълба образуват полисната структура или средата за обитаване.**

В местната инфраструктура включвам все познати неща от нашето ежедневие: **електроснабдяване, водоснабдяване, боклук, улици, улично движение, магазинна мрежа, места за отдих, училища и др.**

Обществената сигурност

се отнася главно до личната сигурност и до обществения ред. Хубавата местна инфраструктура отива по дяволите, ако по улиците се стреля и убива, краде се по дворовете, саморазправят се по ресторанти и кафенета, дори ако гледаш малко по-дълго някого, крещи се и се вика по нощните часове и други подобни.

Създаването на средата за обитаване е абсолютно необходимо условие за съществуването на селището. Не може да си представим каквото и да е селище **без улици, вода, електричество, магазини, транспорт, училища, медицински заведения, местна стража (полиция) и много други.** Може да са в примитивно състояние или в зачатъчно състояние, но трябва да ги има. Особено в XXI век.

Следователно, без грижи за средата за обитаване просто е невъзможно нормалното съществуване на полиса (селището). А без такава среда, няма и кмет. Но да се обещават и правят само неща свързани със средата за обитаване, е малко егоистично. Всъщност, кметът се грижи за себе си, **за да има кмет, за да бъде кмет.** Това че има кметове, които не се интересуват от средата за обитаване, а от съвсем други неща, означава, че не са никакви кметове. **Такива полисът трябва да ги бичува публично.**

Ако един стопанин не поддържа в къщата си елементарна чистота и не се грижи за елементарния ред – да не тече покрива и да не мирише нужника, той **просто не е стопанин, а е хаймана, разсипник, безотговорен тип,** от който дори кучетата ще избягат и добитъкът ще измре.

Затова нормалният кмет е голяма придобивка за едно селище. Ще бъдете щастливи, ако успеете да си изберете такъв.

Добрият кмет е нещо малко по-вече. Освен че трябва да бъде **нормален кмет,** той трябва да бъде и **социален кмет.** Под това разбирам най-различни битови неща като: **пенсионерите над 70 години да се возят в градския транспорт безплатно,** както е в страните от ЕС ; да се строят **общински жилища и общински детски градини; да се подържат читалищата; да се осигуряват работни места и достойно заплащане за трудовите хора; да се следи строго за спазване на работните норми и работното време от работодателите; да се развива и спонсорира от общината системата на социалния патронаж; да се осигуряват безплатни лекарства за тежко болните; да се насърчават редовните профилактични прегледи и много други. С други думи, социалният кмет се грижи за общото благо,** т.е. за социалната **взаимопомощ в общината,** това, което на модерен език се нарича солидарно общество и, което на първо място **предполага богатите да поемат част от грижите за бедните.** Някои ще възразят, че такава социалност и солидарност изисква сериозни средства, а такива не винаги има. **Не е така. При желание и при помощта на общинската общественост и гражданите, пари винаги ще се намерят.**

Ще си позволя да ви припомня практика от люлката на демокрацията – Древна Елада, Атина. Там е съществувала **системата на литургиите – социални задължения на богатите граждани, изплащани в натура. Едни е трябвало да построят кораб, други – да издържат гимназион, трети – обряден храм.** Такава система е интересна с това, че **всичко се вижда, всичко може да се проконтролира, не са нужни никакви контрольори: има кораб – няма кораб; има гимназион – няма гимназион; има обреден храм – няма обреден храм.**

Не е нужно казаното от мен да се схваща буквално. Трябва просто да се знае и да се има предвид. И като го знаете и го имате предвид, **да преценявате вашите кандидати,** кой от тях е най-близо до идеала. Зная че **преценката е субективна,** но затова е и избор. Зная също така, **че често влияят и партийните пристрастия** – може да е тъп, но е наш. Е, тук вече не мога да помогна. Страхувам се, че при такъв подход не е тъп кандидатът, а тези, които гласуват по този показател.

Оказва се обаче, че в **многото общини**, в които съм бил в последните месеци, **кметската надпревара не съдържа социални послания, не акцентира върху тях.** В най-добрите случаи **всичко е насочено само към един от стълбовете на нормалното кметуване – инфраструктурата.** Няма лошо, но е **крайно недостатъчно.** Казвам го с голямо съжаление и се замислям: **или аз някъде греша, или нещата наистина са сериозни.**

Вижда се, впрочем, че аз **не мога да ви предложа формулата за абсолютния избор. Но все пак мога да ви кажа с какви кандидатури трябва внимавате:** това са **бизнесмените, финансистите (аз ги наричам ковчезници), артистите, спортистите и адвокатите. И не защото са лоши хора без качества, а защото техните професионални качества не са съвсем подходящи за един кмет – те са доминирани от съвсем други условия. Ако един бизнесмен стане добър кмет, той ще престане да бъде бизнесмен и ще фалира. А ако не фалира, ще фалира общината.** Ще повторя: което казвам не е абсолютно вярно, но **все пак го имайте като обица на ухото.**

От казаното следва, че много важно за кмета е неговият начин на мислене, т.е. това, което на научен език са нарича парадигма. Винаги е за предпочитане, особено в средните и малки общини, тази **парадигма да бъде колкото се може поблизка до т.нар. народно мислене.** Не се притесняйте от словосъчетанието *народно мислене*, това е **метафора. Кметът с такова мислене се старае да осигури на хората мир и благоденствие, а не само да прави изследвания за конкурентоспособност и полезност на чуждестранните инвестиции,** и за всяка претенция на гражданите да вика: Няма пари!

Защо така акцентирам на социалните послания при местните избори?

Защото в общественото пространство с помощта на медиите, усилено и целенасочено се налага идеята за порочността на социалното, като за нещо, което се иска в ущърб на други и на обществото. Спомням си че известен телевизионен водещ (Милен Цветков) от екраните на телевизорите обяви, цитирам: *"че никой не се ражда с правото на парно отопление"*. **Както в повечето случаи, нашата журналистика е елементарна, манипулативна и, общо взето, незнаеща.**

Случаят с **Милен Цветков** е показателен. Той има известно право, но само във **ограничена философска интерпретация,** а аз много се съмнявам, че водещият е имал точно това предвид.

Наистина, човек не се ражда с правото на парно отопление, но не се ражда и с правото на ел. ток, вода, транспорт, медицинско обслужване и много други неща. Човек не се ражда изобщо с никакви естествени права, освен с едно единствено – **с правото на смърт. През XXI век обаче, в резултат на вековни жестоки и кървави борби, хората са придобили, и значи – се раждат, с много и много права, от които най-важното е правото на нормален човешки живот.** И това право включва и ел. ток, и водоснабдяване, и парно отопление, като съвременен цивилизационен минимум, като необходимо условие за производство и възпроизводство на действителния човешки живот. Ето, точно това, **кой знае защо, се забравя, отмества се встрани и не се споменава. И точно това образува скелета на социалното. Защото градът може да има прекрасни нови магазини, а вие да не можете да си купувате от тях. Може да има прекрасно уреден транспорт, а вие да не можете да го ползвате. Може да има прекрасно електроснабдяване, водоснабдяване, топла вода и парно, а вие да не можете да ги платите.** Може да има чудесни болници, а вие да не можете да се лекувате в тях. В града може да има всичко, а вие да нямате нищо.

Всички разбираме, че такъв град не е добър град. Кметът на такъв град не е добър кмет.

При местните избори никак не е излишен и малко местен патриотизъм. Който каквото и да говори, както и да се подиграва, любовта към родното място, там където си отрасъл, където са гробовете на близките ти хора, е сериозен морален стимул.

Не вярвайте на това,

което ви внушават ежедневни,

че ще станете граждани на света. Няма да станете! Почти 4000 години евреите се бореха да имат своя родина, свое място под слънцето, а това са хората, които най-вече може да се смятат за граждани на света.

Така че, когато избирате своите местни ръководители, **гледайте да са местни хора.** Не е задължително, но е препоръчително.

За съжаление, такава е картината в много населени места в България. И като гледам препълнените зали, блесналите очи на гражданите, ме побиват тръпки и **такова отвращение, че дори до избирателните урни не ми се ходи. Нима на нас пак ще ни вържат тенекия? Нима пак ще избираме не с главата си, а с други части от тялото си?**

Видна дама от бившата българска естрада беше изчуруликала преди десетина години **колко много харесва един кандидат-кмет,** защото бил *"европейски образован"* и *"знае английски език"* (интервю на Богдана Карадочева във в. *"Стандарт"* от 30.09.2007 г.). Дамата е пропуснала **да каже, дали нейният любимец знае български език.** Въпросът е важен, защото този кандидат-кмет беше **публично заявил,** че *"българският език е неподходящ за изразяване на икономически понятия"* (??). Това значи, че ако **господинът стане кмет, ще разговаря с простолюдието на английски език, а с домашните си кучета и котки – на български** (отнася се за Мартин **Голдсмит**, по майка - **Заимов**). Както един германски император преди 11 века. И тъжно, и срамно.

И последно. **Кандидат-кметовете, заедно с листите за общински съветници, се издигат от политически партии или от коалиции от партии. Тези политически субекти си имат програми, някои от тях са ни управлявали или ни управляват, техните политически платформи и практически действия са известни.**

На стр. 4

АРАБСКИ ПРИКАЗКИ ОТ 1001 НОЩИ!

„Балкански поток": Танц със саби на гроба на Джон Маккейн

В разгара на скандалите с БНР, когато и от транспортната комисия към ЕП управляващите в София получиха звучен шамар във формата на отхвърляне на предложението за оттегляне на пакета *„Макрон"*, премиерът Борисов зарадва българските гласоподаватели, че ще подпише нов договор за близо 3 млрд. лева със саудитския концерн *„Аркад"*, съгласно който саудитците ще построят транзитния газопровод до Сърбия, който ще пренася руски газ от *„Турски поток"*. Тоест, напук на покойния американски сенатор **Джон Маккейн**, бивш военнопрестъпник и военнопленник от *„мръсната война"* **във Виетнам**, **проектът** *„Южен поток"*, **макар и силно осакатен, възкръсва под друго име. И то, благодарение на танца със саби в Рияд на Дедо Цар и неговия бодигард Бойко Борисов, лидер на ГЕРБ и премиер на** *„тази страна"*. Самият той се похвали с какви **усилия и зор** е била постигната тази договорка с **концерна от пустинното кралство.** Останаха висящи някои въпроси, които иначе напористите журналисти не посмяха да му зададат, за да не бъдат наругани и лишени от премиерското благоразположение.

Как така проектът, който Борисов обяви за неизгоден и корупционен понеже го започна правителството на Орешарски, и за чието спиране, заедно с още два руски енергийни проекта, той се похвали пред Американската търговска камара в България, стана хем некорупционен, хем икономически изгоден за България, хем съответстващ на европейските изисквания и на третия енергиен пакет? И то,

когато с реализацията му се захваща **консорциум от страната с най-корумпираната, най-консервативната и мракобесна династия на света!** Нали в нейното **генерално консулство** в Истанбул беше удушен и разчленен на парчета **журналистът Джамал Кашоги,** за чиято смърт обвиниха **принца престолонаследник на Саудитска Арабия? Нали същата държава, оглавила коалиция от подобни на нея страни, бомбардира и избива мирните жители на Йемен, единствената вина на които е, че не желаят да бъдат управлявани от сваления от тях президент?** Именно по тази причина хусите бомбардираха с дронове саудитската петролна рафинерия *„Арамко"*, а Германия удължи с още шест месеца решението си да не продава оръжия на режима в Рияд! **На съвършено друга позиция е президентът на САЩ Доналд Тръмп, който пръв танцува със сабя в ръка в Рияд. След което сключи споразумение със саудитците за над 400 млрд. долара, от които 160 млрд. долара за закупуване на американско оръжие и бойна техника.** Останалите ще бъдат инвестиции в **икономиката на САЩ.** А след нападението с дронове на петролната рафинерия *„Арамко"*, **Тръмп нареди изпращането на допълнителни войски в пустинното кралство, които да укрепят неговата сигурност.** Очевидно, доставените преди това на Рияд противоракетни системи *„Пейтриът"*, **не са били усвоени от саудитците или са неефективни срещу ниско летящи дронове и ракети.**

Така или иначе, възлагането от нашето правителство на газопровода *„Балкански поток"* на саудитския консорциум *„Аркад"*, е като танц със саби на гроба на сенатор Джон Маккейн. Веднага се сещам за карикатурата на **Христо Комарницки** със спусканата с кран тръба, на която пише *„Fuck John McCaine!"* (*„Майната му на Джон Маккейн!"*). **А доколкото разбирам, същият консорциум кандидатства за участие и в изграждането на АЕЦ** *„Белене"*. **Откога саудитците заобичаха толкова България и кабинета** *„Борисов -3"*, та решиха без да питат Тръмп и ЕК да инвестират и в *„гъола"* **Белене? Кой им гарантира, че ще си избият инвестициите?** Или са ни избрали, както в приказката за жената на султана решила да отмъсти за неговата изневяра като пресъпи с най-мръсния човек в града - **градския каналджия?** Впрочем, в турския всекидневник вестник *„Миллиет"*/19.09.2019, **изразиха съмнение, че бомбите над** *„Арамко"* **са саудитска интрига, целяща да се осигури оправдание за евентуален американски военен удар срещу Иран.** Хусите в Йемен поеха отговорността за нападенията, **но от Белия дом търсят и фабрикуват доказателства за иранска намеса.** Показват парчета от дронове и бомби, и твърдят, че ги е използвал Техеран. Сякаш американските бомби, които **Рияд хвърля над Йемен, нямат нищо общо със САЩ!**

На стр. 4

КАК ДА СИ ИЗБЕРЕМ КМЕТ?

АРАБСКИ ПРИКАЗКИ ОТ 1001 НОЩИ!

От стр. 3

В съвместна декларация Франция, Германия и Великобритания също обявиха Иран за отговорен за нападението на саудитската петролна рафинерия. А френският президент Макрон обещава да проведе **разследване на атаката срещу** *„Арамко“*. **По улиците на Париж дефилират** *„жълти жилетки“*, **анархисти громят витрини на магазини, а Макрон ще се занимава със саудитските измислици!**

Кон за кокошка

Както и да е. Казахме, че *„Балкански поток“* **е всъщност един силно орязан** *„Южен поток“*, **защото вместо 64 млрд. кубометра, които щяха да преминават през България, ако Русия не беше принудена да строи** *„Турски поток“*, **сега през нашата територия ще преминават само 17 млрд. кубометра газ.** И *„Аркад“* ще прибира десетки години транзитните такси, докато си избие инвестицията. След като *„Газпром“* **преустанови газоподаването през Украйна, България ще трябва да плаща и на Турция, и на** *„Аркад“* **за 3-те милиарда кубометра газ годишно, които са й необходими за вътрешно потребление. На това се казва** *„замяна на кон за кокошка“*. Широко рекламираният от Борисов **собствен добив в Черно море** очевидно няма да се състои. Втечненият газ, който ни обещава Тръмп, пък ще ни излезе **солено**, както и **изтребителите** F-16 Block 70, всеки от който **струва 250 млн. долара, срещу 35 млн. долара за МиГ-29.** Напомням че преди една седмица един белгийски F-16 катастрофира във Франция. Обаче, нали Държавният департамент и посолството на САЩ в София приветстваха решението на **МО и НС за закупуването на осем американски изтребители, които още не са произведени и никъде не са летели?** Посолствата на САЩ и Великобритания похвалиха управляващите в София и заради *„лова на руски шпиони“*. Очаква се други западни посолства **да ни поздравят и за гостоприемството към нелегалните мигранти и бежанци, които ще ни бъдат раздадени квотно от Западна и Централна Европа, съгласно новата система за бежанците, за която настояват Франция и Италия.** Това са същите бежанци и нелегални мигранти, за чийто прием **Мути Ангела Меркел** твърдеше, че нямало таван. И, че ЕС ще се справи с това предизвикателство. Дали, говорейки в множествено число, не е имала предвид страните от Източна Европа? Включително държавата, управлявана от Бойко, който открива „завод след завод“, строи, или ремонтира *„стотици километри пътища, опери, театри, църкви, джамии, синагоги, училища и детски градини“*? А кметицата на София Йорданка Фандъкова дори прави *„ремонт на ремонта“* – на *„Графа“*, на Ларгото и др. Само някои опозиционери и *„фалшиви“* социологически агенции като *„Тренд“* помрачават тази идилия на *„успехите“*, твърдейки, че 60% от българите били искали нови кметове и не били **чували, че Борисов открива нови заводи.** Обаче за чумата по свинете няма как да не са чули – заразата стигна чак до Видинско. И за *„Апартаментгейт“* **са чували, и за скандалите около номинирането на Иван Гешев за бъдещ главен прокурор. Както и за цензу-**

рата, политическия натиск и разправата с непокорни журналисти в БНР. Едва ли е останал някой, който да не е научил и че румънката **Лаура Кьовеши** е одобрена за европейски главен прокурор. **Да видим как ще изреват Борисов, Гешев и компания, когато тя подхване** *„усвояването“* на европейските пари от кабинета *„Борисов-3“*. *„Къщите за гости без гости“* са само върхът на айсберга на корупцията. Според една публикация във вестник *„Сега“* (21.09.2019), **половината от парите, похарчени от държавата, са отишли нахалост.** Въпреки това ГЕРБ и присъдружните им „патриоти“ оценяват управлението като *„успешно“*. **При толкова** *„успехи“*, защо България продължава **да стои на опашката по доходи и стандарт на живота в ЕС?** Или това е субективно усещане, какво е усещането за корупция, според министъра на финансите Владислав Горанов? Неговият началник очевидно страда от амнезия, забравяйки че управлява трети мандат и не може да оправдава сегашното състояние с управлението на Пламен Орешарски, което продължи само една година. Не Орешарски спря *„Южен поток“*, а **само временно го замрази, докато се изгладят разногласията с ЕК. Ако Борисов имаше желанието и куража да продължи строителството, като го приведе в съответствие с изискванията на ЕК,** никой нямаше да го спре. Но нашият човек дори се похвали, че лично е спрял три руски енергийни проекта, след което се засили да прегръща Путин, но беше гнусливо отблъснат. **Сега обвинява освен Орешарски и Запада, затова че газовите пътища са заобиколили България. Кой Запад? САЩ, Германия, Франция, или Великобритания? Нали всички те ни одобряват, нали България има огромен международен авторитет, благодарение на Борисов? Ако продължаваме да се кланяме на Сульо и Пульо, на всеки нов Джон Маккейн, ще имаме** *„Балкански поток“*, **колкото и завод на** *„Фолксваген“*. А що се отнася до *„успешното управление“* на Борисов, **него го постави под въпрос не някой от БСП, а бившият заместник-председател на ГЕРБ Цветан Цветанов.** В телевизионно интервю пред **Жени Марчева, Цветанов заяви, че обкръжението на Борисов е съставено от подмазвачи, които му говорят онова, което той иска да чува.** Към това ние няма какво да добавим. Само ще посъветваме премиера и лидер на ГЕРБ да обогати познанията си за арабския свят, като прочете *„Приказки от 1001 нощи“*. Не става само с *„Винету“* на Карл Май, който никога не е бил в Америка. **Трябва и по-широк хоризонт**.

Относно *„дружбата“* със Саудитска Арабия, с която се гордее Борисов, ще цитирам думите на говорителя на външното министерство на Иран Абас Мусеви. **В отговор на обвиненията на Рияд и Вашингтон, че страната му е автор на нападенията над** *„Арамко“*, **Мусеви заяви:** *„Вместо да обвинява другите, съветвам Саудитска Арабия да преустанови войната в Йемен. Саудитска Арабия бяга от истината, заради фикс идеята да вижда в Иран враг. Буди съжаление това, че споменавайки Иран, саудитците започват да обвиняват другите за своето поражение“*.

КАК ДА СИ ИЗБЕРЕМ КМЕТ?

От стр. 3

Много от кандидат-кметовете са и действащи кметове и за тях важи същото. **Самите кандидати предлагат програми.** Така че, от информация за намеренията не може да се оплачете, често имате и база за сравнение.

Решението е ваше. Само се пазете това решение да не е като описаното преди 4 години от журналиската Галя Горанова във в. *„Сега“* от 18.10.2011 г.

"Събрали се по-първите мъже в едно софийско село да решават за кого да се гласува. Кандидатът за кмет от ГЕРБ бил прост, алчен, крадлив и хитър, сменил всички партии досега. Конкурентът му бил момче, ама огън - добро, трудолюбиво, почтено. Мислили, мислили - накрая решили да гласуват за този от ГЕРБ. Защото премиерът е от ГЕРБ, регионалният министър е от ГЕРБ, кметът на София е от ГЕРБ, кметът на Нови Искър е от ГЕРБ... Ако нашият кмет не е от ГЕРБ, селото няма да получи и стотинка. Ще ходим в кал, училището ще

падне окончателно, ще си разбиваме все така колите по пътя, дето е целият в дупки. Кандидатът на ГЕРБ и 50% от парите да откраднe, другите 50% ще останат за селото, разсъждавали умните глави. Докато, ако изберем огън момчето, една стотинка за него няма да има, ще е пак като досега. Така, че нямаме избор."

Случката е готова метафора - на българския манталитет, на кривите сметки, на хитрия кръчмар. Що за логика е да хаврижеш ей така някому половината си пари с надеждата, че ще ти върне четвъртинка? И кое кара българина да мисли, че като опрости **половината кражби** на своя управник, той няма да му **вземе и останалото?** Що за наивна вяра в човешката природа е това? *"Да краде, ама и за нас да остави"* е покана за екзекуция, изкристализирала глупост. После, тия, същите, **първи ще късат ризи от крадливия си властник и ще погледнат с надежда към следващия фаворит на управляващата партия. И така 30 години...**

За какво всъщност гласува българинът?

Изглежда за 10-те лева увеличение на пенсията и 90-те, които ще му откраднат. За магистралите, с които го омайват, докато му съсипват железницата. За правото да си копае тютюна, срещу което гарантът строи сарае. За подобър живот на тройно по-висока цена.

Две кебапчета и бира на корем, 10% върху пенсията, асфалт, пари по европроекти, бизнес, работа в общината, директорско място, уреждане на сина или дъщерята - за това гласува българинът. Ако ще за тия негови нужди да плаща цял народ.

Българинът за почтеността пет пари не дава. Него това *"балансът на властите"* въобще не го интересува, **щото за него е по-важно ония, горе, да не се карат, та и за него да помислят. Че и дъщерята е без работа... пък с тия малки пенсии... а цените хвърчат нагоре!...**

Ако сте като описаното в цитата, ще се сърдите на себе си, защото ще ставате все по-зле. Впрочем, вие и сега сте зле, **но не искате да си признаете. Не искате, защото трябва да признаете, че не правите нищо, за да стане по-добре.** А от всичкото за правене най-важно е мисленето. Така че ще повторя: преди да тръгнете към урните, мислете и помислете, а след това - на добър час!

Минчо МИНЧЕВ

ХЛЕБАРКИ В СУПАТА

Или разказ за безплодните усилия на шепа безродници да омаловажат и отрекът творческото дело на Николай Хайтов в дните на неговата 100-годишнина

Отмина 15 септември, денят в който се изпълни 100-годишнината от рождението на Николай Хайтов, единственият писател, който след патриарха на българската литература Иван Вазов е титулуван *„народен“*. Очевидно е, че това никак не се нрави някому, защото в дните около рождението му една **истинска канонада от инсинуации, подлички намеци, клевети и откровени лъжи, съпътстваше неговата годишнина.** Тя имаше една цел – **да бъде изместен акцентът от родолюбивото делото на Николай Хайтов и ако не отречено, то да бъде затлачено със страстите на деня.**

В бр. 38 от 17 септември т.г. публикувахме пунктуалното опровержение на нашия автор Борис Цветанов, озаглавено *„Анатомия на една булевардна клевета“*, подета, както той пише, *„от иначе лесно уязвимите в наивните си измислици Петър Величков и някой си Юлий Йорданов“*. Сега не възнамерявам да **преразказвам отново съкокраките лъжи и измишльотини на двамата** *„наемници на клеветата“*, както ги определих в своя авторски текст за Николай Хайтов, от същия брой. Предстои ми да спра вниманието на просветената и родолюбива публика, върху други факти. Споменавам го обаче, защото тогава между другото отбелязах, че *„мерзостта няма почивен ден“*. **Оказа се, че сякаш съм гледал като във вода.** Сега ми предстои да пиша за неща, които според мен будят, меко казано, недоумение, но за интелигентните читатели на *„Нова Зора“* ще бъдат тревожен знак и съответен извод.

И така. На самия ден, 15 септември, от 14 ч. Българска национална телевизия излъчи регулярното си предаване

„Библиотеката“,

този път посветено на годишнината на големия писател. В общо взето добронамерения подход на водещия **бе потърсено мястото на Николай Хайтов в ценностната скала на българската литература.** До тук – добре. Към предаването обаче отново беше пришита рубриката *„Без покритие“*, която този път напълно оправда разколебаващия смисъл заложен в нейното наименование. Философът Валентин Вацев навярно би казал, че това е просто *„хлебарка в супата“*, **заради погнусата която индуктират брътвежите на Силвия Чолева, издържани изцяло в мейнстрима на идеята да бъде разколебавана и ерозирана всяка българска опора и истина.** Това бяха кашировани към предаването **инсинуации и хули, при това на запис, което напълно изключи възможността някой от участниците да прекъсне Чолева., която ни повече, ни по-малко, с апломб заяви, че книгите на Хайтов не бива да се четат, че важното било всъщност** *„всеки какво си мисли!“*...

От дълго време Националната телевизия прави отчаяни опити да се извява като антибългарска, **но в случая с Чолева, направо удари дъното на Марианската падина. И буквално се зарови в най-долната тиня.** От синия екран бе преразказан някакъв *„обновен текст“* поместен в **Уикипедия срещу името на Хайтов**, който уточняваше, че иде реч за *„български писател, драматург, публицист, известен със сборника си „Диви разкази“, както и с противоречивите си съчинения относно гроба на Апостола на Свободата Васил Левски, обвиняван в опити за присвояване на чужди произведения...“* **Черешката на тортата разбира се бе принадлежността на големия писател към Държавна сигурност, където той бил дорасъл до чин полковник, с право на кола и шофьор!...**

Нататък не ми се разказва. Бих искал обаче да кажа на **Силвия Чолева: Де да бяха всички полковници в ДС, пък и в днешната ДАНС, като Николай Хайтов!** Но ми се струва, че би бил твърде непонятен за нея намекът ми, нещо повече - няма да бъда точен, **защото Николай Хайтов е генерал в словото, генерал в обичта си към България и нему по-му приляга да бъде и генерал от всяка служба, която слага България, Отечеството и народът ни най-всичко, и над всички!** Тъй че няма смисъл **да се опитват нейните водещи официери** да ерозират благородният метал на патриотизма, тъй като от това, което правят, няма нищо да остане. **Народът от нине до века ще помни Хайтовата клетва:** *„Главата ми да отсекат, пак ще викам да живее България!“*

На 15 септември обаче се случиха и други неща. В Народния театър *„Иван Вазов“*, фондация *„Памет“* **бе организирала**

Вечер послучай 100-годишнината от рождението на писателя.

На специално отпечатаните листовки под държавния герб се посочваше, **че тържествената вечер е под патронажа на Министерство на културата.** Листовката указваше също и участие на актьорите **Васил Михайлов и Васил Банов,** прекрасни и проникновени изпълнители и тълкователи на характерите на героите от творчеството на писателя. **Смолянският театър, носещ името на Николай Хайтов, се представяше със спектакъла** *„Палежи и грабежи“*, **драматизация и режисура на Юрий Дачев по разкази на писателя. Най-отдолу на листовката бе написано с дребни буквички:** *„Билети на касата и в сайта на театъра – „www National theater.bg“* Присъстваха и емблемите на **БНТ, вестник** *„Труд“* **и БНР**, предполагам като медийни партньори.

Малко е да кажа, че беше някак неловко човек да разглежда и да разсъждава над тази листовка, защото първото, което му идваше наум, бе някакво смътно усещане за... меркантилност. Хич пък, бива ли, си казваше човек, Народният театър *„Иван Вазов“*, Родопския драматичен театър *„Николай Хайтов“*, пък и самата фондация *"Памет"*, **да прилагат въздесъщите пазарни отношения, когато е реч да бъде почетен такъв духовен първенец като големия писател Николай Хайтов?!**

Както винаги, истината се оказа по-различна: Министерството на културата под чийто патронаж бе вечерта посветена на 100-годишнината от рождението на Николай Хайтов, не бе разрешило безвъзмездното ползване на залата. Това изглежда е наложило решението желаещите **да посетят събитието да си закупят билети. Оставям това без коментар. По-странното бе, че през целия неделен ден на 15.09., сайтът на Народния театър излъчваше следното съобщение:** *„Билетите за събитието са изчерпани!“*

Когато пишещият тези редове се озова в залата първото, което се наби на очи бе, че най-напред се запълниха редове 6 и 7 отделени за хората с покани. Но конфузът предстоеше. До започването на тържествената вечер местата в партера се запълваха бавно и накрая остана дори повече от 1/3 от залата празна! **А балконите над партера – безлюдни!... Хората се питаха един друг защо това е така и вдигаха рамене в почуда: касите не предлагаха билети; сайта на Народния театър излъчваше споменатото съобщение, а отвън, дълго преди началото, звучаха гласове** *„Търси се“*.

В 18.02 минути, когато търсех друг телефон, за да заснема възпросното съобщение на сайта, то внезапно примигна и надписът изчезна, може би автоматично, защото *„събитието“* **обявено за 18.00 часа, вече започваше. Казах си, пак няма да мине пак без хлебарки в супата!** Но едновременно с това се замислих **чия невидима ръка се грижеше за поредния конфуз? Не че сега мога да назова отговора, но поне мога да предположа, каква е била целта.** Ако, според израза на Хайтов, й свалим потурите, **ще лъсне горе-долу следният извод: няма свидетелства и знак за всенародно преклонение пред творческия свят на Хайтов, нито пред неговите ценности и герои.** Ако да беше обратното, защо залата не пращеше по шевовете си. Не се видя и държавно присъствие. Нямаще го министърът на културата! За по-нагоре от него да не говорим. **Държавните мъже блестяха най-вече със своето отсъствие, а в края на краищата, това също е оценка. Важна и официална. Нямаще ни речи, ни ектении!** Само *„художества“* някакви, при това от частен характер. Ами да си плащат!...

Не остана по-назад и

дебелият седмичник

с любимото, звучащо съвсем на български език название *„Уикенд“*. **На своята 26-та страница, с пренос на 27-ма, поместеният материал бе изпъстрен със снимки и с карети, имащи смисъл на съответни акценти. И всичко това под главното заглавие**: *„Луканов дал на Николай Хайтов ключ от дома си“!...*

Не трябва да имаш три педи чело, за да се досетиш, какво внушение се иска да бъде постигнато. Нали народът е казал: *„Кажи кои са ти приятелите, за да ти кажа кой си ти“*. **И колегите от** *„Уикенд“*, **и тези, които са поръчали тъкмо такава публикация**, са се постарали. **В едното каре се отбелязваше** *„близостта на Хайтов с червения министър-председател Луканов“*; **във второто каре – на почти червен фон, се припомня че той е бил особено близък с Тодор Живков! Дори му давал съвети!** Не се казва в какво отношение Николай Хайтов е съветвал държавния ръководител, но като се знае болката на писателя за Родопите, подтекста е, че сигурно ще да е било за Възродителния процес...

В каре - на черен фон, специално е поместена снимка (откровен монтаж), на която писателят е в компанията на проф. Димитър Иванов, последният началник на Шести отдел на Шесто управление на Държавна сигурност! Красноречивото заглавие *„Агент „Горския“* и пр., и пр., има за цел да допълни многопосочно подтекста, който трябва да внуши компанията от тази снимка. Не е подминат и въпросът с кариерното му израстване *„до чин полковник, с право на кола и шофьор“*. **В добавка обаче, както се полага за един първенец на словото като Николай Хайтов по терка на** *„Уикенд“*, **следваха подробности от личния му и семеен живот: за тази съпруга, за онази съпруга и пр., и пр. Обобщено: Хайтов излизаше от страниците на** *„Уикенд“*, **претоварен с негативите, реални и внушени, на червения министър-председател Луканов, на диктатора Тодор Живков, на зловещата Държавна сигурност!** И на всичко отгоре, този защитник на българската традиция се оказва, **че бил женен цели три пъти!** Как тъй ще го обича народът и ще го титулува *„народен писател“*?

В брой 38, струва ми се, вярно отбелязах, че темата за войната срещу Хайтов е дълга. Сега бих казал, че и да има продължение, то няма да е край, защото краят на тази битка срещу творческия свят и ценностите на големия български писател, **май не се вижда**. Което значи, че **тази битка не е само срещу него, а е срещу всяко народностното начало, срещу спасителната българска традиция и духовността българска.** Той, провидецът, ни беше предупредил, че изтървем ли България, изтървали сме всичко. **Така че никак не е случайно това, което се случи в дните около неговата 100-годишнина.**

Как ще я караме, братя българи?! Без да се плашим един друг, това са все още само авангардни битки. Казано на армейски език *„бой с разузнаване“*. **Но валякът, който иде насреща ни не знае пощада. Огледайте се: закони и параграфи, и транспорирани директиви - все въжета и съвсем не лилипутски, които обвързват като египетска мумия Гъливеровския дух на българина! Все ценности, които са пренареждани или отричани, все майкопродавства и предателства!** И като резултат на всичко, **нова история за децата на победения народ! Ако останат наши.**

Всичко изредено и недоизредено не са само хлебарки в супата. Май че чорбата, която сърбаме и ще сърбаме, е само от хлебарки. Задълго, ако не завинаги!

МАДЖАРОВО ПАЗИ СВОЯТА ИСТОРИЧЕСКА ПАМЕТ

Радостина Стоева

Победите на българския народ в Балканската война през 1912 г. и установяването на Балканския съюз, разкриват добри перспективи за осъществяването на националните интереси на България - освобождаване на голяма част от българското население от чуждо иго и приобщаването му към българската държава. На 29.06.1913 г., цар Фердинад започва война срещу Сърбия и Гърция. В същото време границите с Румъния и Турция остават напълно открити. На 13.07.1913 г. Румъния навлиза в Южна Добруджа. В същия ден, турските войски нарушават границите по линията Енос-Мидия и навлизат в Южна България. Така България се оказва във война със своите четири съседки - Сърбия, Гърция, Румъния и Турция. В тази 45-дневна война, загиват 33 000, а над 50 000 души са ранени. Според последвалия Букурещки мирен договор, България губи Южна Добруджа, Вардарска Македония, Битолско, Одринско, Серейско, Демирхисарско и др. Турция отказва да освободи Източна Тракия и засилва варваризма там. Фердинанд е принуден да лавира - изтегля българските войски от турската граница и оставя в безпомощност незащитеното българско население в Тракия. Изложено на произвола на съдбата и на турския шовинизъм, то е подложено на **невиждан геноцид - масови кланета, грабежи, опожаряване на селата. Целта на турското правителство е била да прочисти Тракия от българско население,** за да няма повод България да протестира за тези земи. **Така се развихря кървавата касапница в Тракия, обхванала Димотишко, Софлийско, Ференско, Ивайловградско, Дедеагачко, Свиленградско, Гюмурджинско, Ксантийско, Лозенградско, Визенско, Мидийско, Бунар-Хисарско, Малко-Търновско, Василиновско, Одринско и много други.** Историята и паметта ни няма да забравят геройската съпротива и борбата с безчестието в **селата Кадъкьой, Пишмен, Теслим, Булгаркьой, Покроман, Хухла, Юбрюкерен, Арнауткьой, Кая-рджик, Башклисе, Малък и Голям Дервент, Доган Хисар, Съчанли и др.**

Димитър Маджаров и Руси Славов организират чети и поемат закрилата на населението. В района на **с. Ятаджик** (днес гр.Маджарово) проточилата се няколко километра бежанска колона е нападната в засада от башибозук и редовна турска армия. Въпреки охраната, са избити над 2000 бежанци. Цяла седмица в река Арда и в Малката река са текли **кървави води и човешки трупове.** Четниците събирали ранените и изплашени бежанци и ги превеждали на българския бряг. **Над 20 000 са спасените от четите на Димитър Маджаров и Руси Славов.** Тежката съдба и нуждата ги е разпръснала из цяла България. Изгубили са и род и роднини, но не са забравили и никога няма да забравят **кървавата трагедия в Тракия и Маджарово от 1913 г., предавана им от бащи, деди и прадеди.**

През 1928 г. по инициатива на младежко културно-благотворително дружество "Тракия", в чест на загиналите българи-тракийци през 1913 г., се организира за първи път събор край с. Ятаджик - днес гр .Маджарово. През същата 1928 г. учителят Димитър Делибозов от град Казанлък, който учителства в Ятаджик, организира събиране на човешки кости със своите ученици, с цел направата на общ гроб на загиналите. По спомени на очевидци, този гроб е бил направен на 15-20 м югоизточно от сегашния паметник. В началото на 1948 г., тракийските организации в района вземат решение за построяване на паметник. Строителството продължава около 2 месеца. В изграждането се включва цялото население на Ятаджик.

Откриването на паметника става на събора през последната неделя на септември 1948 г. в присъствието на легендарния войвода Димитър Маджаров.

От тогава до днес, всяка година, в началото на есента, Съюзът на тракийските дружества, Регионалният съвет на тракийските дружества – Хасково и община Маджарово, организират Национално тракийско поклонение *"Ден на тракийската памет"*, на което хиляди признателни потомци на бежанци от Беломорска Тракия отдават почит пред невинните жертви.

ОТВОРЕНО ПИСМО

ДО
Г-Н ЕМИЛ КОШЛУКОВ,
ГЕНЕРАЛЕН ДИРЕКТОР НА БЪЛГАРСКА НАЦИОНАЛНА ТЕЛЕВИЗИЯ
И ПРЕДСЕДАТЕЛ НА УПРАВИТЕЛНИЯ СЪВЕТ НА БНТ
УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КОШЛУКОВ,

Д-р Елена Алекова

Бих искала да изкажа пред Вас възмущението си от рубриката *„Без покритие"* **на Силвия Чолева в предаването** *„Библиотеката"*, **излъчено на 15 септември 2019 г.** Тогава се навършиха 100 години от рождението на Николай Хайтов и бях поканена да гостувам в предаването по този повод. **Пълноценен разговор за магнетичната личност на писателя и неговото могъщо творчество тъй и не се състоя тъкмо заради тази рубрика.** От екрана на БНТ Силвия Чолева наговори такива **фантасмагории за Николай Хайтов,** че бе закономерно човек да се попита: **това някаква жълта рубрика по частен телевизионен канал ли е, или е сън.** Не се получи и пълноценна дискусия, защото човекът, с когото би следвало да **се дебатира**, бе *„на запис"*.

Много бяха недомислията на Силвия Чолева, но ще се спра само на едно. Непонятно например бе защо точно в този ден се споменава за скандала с филма *„Гори, гори, огънче"* **по сценарий от 1995-а на покойната Малина Томова, след като Николай Хайтов няма нищо общо с него.** По онова време **той няма публикации по повод на филма:** нито във в. *„Български писател"* (а вестникът, орган на СБП, чийто председател беше писателят, отрази тогава скандала); **нито в пресата** (вижда се и от двутомника *„Троянските коне в България"* от 2002 г., който **Силвия Чолева** държеше в ръката си, и в който са събрани **неговите интервюта и статии от същия период). В публицистичната си книга** *„Който има ухо да чуе"* (2001) писателят споменава за *„Гори, гори, огънче"* **в един много по-общ аспект** (обезбъгаряването на Родопите, отродяването на родопчаните и задълбочаването на конфликта между християнство и ислям в международен план – все теми, актуални и до днес!), **но и там не откриха думите, които Силвия Чолева влага в устата му. И ако дори е изрекъл той тези думи, то е било, предполагам, мимоходом, в някакъв разговор, и то само защото** *„Гори, гори, огънче"* **отразяваше недостоверно живота на хората от с. Мутла, които възроптаха срещу неистините във филма.** Аз самата съм от с. Мутла и със сигурност знам, че **всичко във филма, което се отнасяше до селото, бе лъжа.** Освен това **лентата служеше на сили, дестабилизиращи през 90-те години обстановката у нас, и в частност в Родопите. А на фона на конфликта в Босна, който тогава се разразяваше с пълна сила, подобна дестабилизация бе фатално опасна за България и региона. Всички искаме свобода на словото, но свобода, която служи на истината**, а не обслужва лъжата.

Известно е враждебното отношение на **отделни писатели към Николай Хайтов и творчеството му. Обяснимо е – предвид несъразмерността на таланта им спрямо неговия талант.** Но не очаквах тъкмо по **Канал 1 на БНТ,** в деня на **100-годишнината от неговото рождение, да прозвучат в една рубрика само нелепости спрямо личността му, като се премълчава значимото, което той е оставил за поколенията.** Доста хора след предаването ми се обадиха огорчени, че **точно на тази дата е трябвало да слушат** *„брътвежи"* **на човек като Силвия Чолева, който органично не приема Николай Хайтов.**

Силвия Чолева

Не бих коментирала обстоятелството, че вечерта на 14 септември самата водеща на предаването **по телефона ми каза да отида на другия ден в 14 ч., защото участието ми е след това, и че бях на пропуска на БНТ в 13,35 ч.** (имам и свидетели). Но го споменавам, защото навява чувството, че **бях въвлечена в сюжетче, съшито с бели конци. Отсъствието ми от предаването би пасвало идеално на твърдението на водещия, че е имало много отказа за участие в предаването за Николай Хайтов** (явно, не към точните хора се е обърнал с покана), и в добавък – ето, **дори тази, която се е съгласила, не е дошла.** А е известно, че в последните години от живота на писателя бяхме приятели, така че да се внушава, че по такъв нелеп начин **бих могла да го предам, е абсурдно и ме злепоставя.**

Водещата *„Без покритие"* **дори призова да не четем книгите на писателя и обобщи:** *„Важно е какво мислим..."*. **За никого**, струва ми се, **освен за самата Силвия Чолева, не е важно какво мисли Силвия Чолева, за да озвучава тя, на всичко отгоре, спорни, неверни и най-често плоски мисли по националните медии в създадени специално за нея рубрики. Но нейсе.** Излишно е да припомням кой е **Николай Хайтов и какъв е приносът му за българската литература и България. Фактът, че след Иван Вазов той единствен от събратята си е титулуван като народен писател, е повече от показателен.** Затова и книгите му **ще се четат,** без значение какво *мисли* или *не мисли* някой си по тоя въпрос. Тук е мястото да подчертая, че *„Без покритие"* **на Силвия Чолева** се слави като **рубрика, която едностранчиво отразява съвременната българска литература.** И това не е само мое мнение.

Хубавото е, че *въпреки* **Силвия Чолева** и нейното *„Без покритие"* **българската литература ще я има. И ще го има Николай Хайтов.**

Оставам с вяра в здравите корени на БНТ.

20 септември 2019 г.

От стр. 1

1913 г. ТРАГЕДИЯТА НА ТРАКИЯ

Една част от нея обаче, в голямата паника, се отклонява към Марица. **В нея преобладава населението от Окуф. Тъкмо тя пострадва най-много. Избитите са стотици.** Жените се хвърлят в мътните води на Марица. Децата, изоставени, са потъпкани от коравия ботуш на башибозука.

От битката при Фере бежанската колона, дълга и разпръсната нашироко, се отправя към местността Курбалака във високите родопски хребети над Доганхисар и Сачанли. Ужасени от сражението, изтощени от умората по пътя, гладни и жадни, седнали да почиват в **Армаганската долина.** И тук ги напада **турска част от 200 войници, която отивала да подпали неунищоженото все още българско село Пишманкьой.** Започва се истинска сеч. Насядалото население се разбягва кой накъдето може. **Под кървавия ятаган са останали стотици старци, жени и деца.** В паметта на спасилите се Армаган е останала като *„долината на смъртта"*. **А когато акад. Милетич отива след два месеца на мястото (30 ноември) и вижда разложените човешки трупове и оглозганите от кучетата и дивите зверове детски тела, със сълзи на очи изрича:** *„Тук наистина е имало „човешка касапница"*. Че в дивите азиатски орди не е имало капка човечност, се убеждаваме и от последвалите жестокости на същото това място. **Старият Сарджо Митрев,** който е имал кошара и колиба в местността, прибира през следващите дни захвърлените, но останали **живи 9 деца – всички от 1 до 3 годинки.** И започнал да се грижи за тях. **Турците го намират и убиват по най-жесток начин.** Не е известно какво е станало с малките дечица, но **Сарджовата колиба** ще остане в паметта на тракийския летопис. **Не зная дали днес от рода на Сарджо Митрев има живи потомци, за да се гордеят с постъпката и смъртта на дядо си, разказана през сълзи от сина му Димитър Сарджов.**

Събралият се народ на поляните Курбалак, след клането в Армаганската долина, се разпръсква в няколко посоки. Една група жени и деца от **Манастир – 42 на брой, се втурва да бяга наляво, в посока на Крумовград.** За тяхната съдба след малко. Друга пък, съставена също от жени и деца, е заловена от турските войници и разкарвана от село на село **през Димотика. Захвърлена е в Ивайловград,** след като **е обрана до последния грош и изнасилвана всяка нощ.** Основната група от бежанската колона преминава шапканата и азмаците над село **Сачанли** и се насочва към Коджаяле. През родопските върхари и поляни, между **Крумовград и Ивайловград, покрай Илиева, нива вървоницата слиза на брега на Арда,** където сега е град Маджарово, а тогава се е намирала **старата граница между България и Турция**. Керванът на тракийското население се охранява от двете страни и отзад от четници на войводата **Димитър Маджаров и Руси Славов.** Но той непрекъснато се преследва и от животински озверилите се турци. **Непрекъснати са били и сраженията между четниците и тях.** Тежкият балкански път по барчини и падини от Коджаяле до Ятаджик, става непосилен, **особено за майките,** чиито мъже са избити и носят рожбите си на ръце. **Заплашени да бъдат настигнати и насечени, те изоставят много деца – плачещи и викащи сърцераздирателно** *„Не ме оставяйте"*. Покъртителна картина. Този вик на невръстните дечица и в наше време се чува всяка година на мемориала *„Илиева нива"* край Ивайловград от камбанния звън на детския паметник, а пролетите майчини сълзи за тях се виждат по стичащите се капки от запалените свещи в параклиса.

Воеводата Димитър Маджаров пред останките на двама свои другари по оръжие, убити в битката за Фере

Кървавият път на тракийските мъченици приключва на 4 октомври с преминаването на р. Арда при село Ятаджик. Но и тук, пред прага на майка България, злощастният план на Турция **не само да се разорят, но и да се унищожат тракийските българи,** намира своя последен израз. Турците коварно устройват **засада на движещата се колона и ненадейно връхлитат върху народа с мечове и куршуми. Започнала нова, кървава касапница. Реката се задръстила от трупове на убити мъже и жени, на обезглавени старци и деца.** Водите на малката рекичка Гюрген дере потекли, както е разказвал баща ми – страдалец и очевидец на събитието, окървавени надолу към Арда. Останалите живи се юрнали, към Арда, в чиито тогава, за нещастие, придошли буйни води, потънали също немалко жени и деца. Много от тръгналите от **бреговете на Бяло море по пътя към Стара България да търсят спасение, се оказват тук, в Ятаджик, в коравата прегръдка на смъртта. Загиват повече от 2000 души. Маджарово завинаги остава в паметта на тракийци като една мъчителна болка, като един трагичен спомен за всички, които са оставили костите си на това свещено място като жертвеници за християнска вяра и българска народност. Ние вечно ще скърбим за тях, но и вечно ще бъдем изпълнени с гордост, че сме имали такива предци.**

Последните жестокости от трагичните събития през 1913 г., са извършени над групата манастирски жени и деца, която след **Армаганската сеч, в края на септември, се отделя от основната колона и заблудена, тръгва на запад, вместо на север, в посока Арда. Дружината от 37 жени и 5 деца, или всичко 42 души, видимо е била пленена от фанатици турци и помаци, и държана скрита по околните села повече от три месеца.** И до днес не е известно какво е правено с тези мъченици толкова дълго време. Намерени са едва **в средата на февруари - избити, изклани и хвърлени в една непроходима урва, близо до село Аврен, Крумовградска община. Установено е, че са унищожени месец по-рано, т.е. в средата на януари.**

Свиленград, 29.10.1924 г. Тракийски бежанци настанени в обществено заведение

Трагедията в Аврен навява тъжни мисли. Майките дават живот, а децата са бъдещето на човечеството. Никой няма право, под какъвто и да е предлог, да посяга на тях. Ние идваме на този свят и си отиваме от него със святото слово *„майко"*. **Няма религия, няма и създадени от тях богове, които биха оправдали дивашкото престъпление, извършено над майките и невръстните деца от село Манастир, в района на село Аврен, през 1913 година. Изглежда ние, хората, трябва да оставяме след себе си паметни знаци не само за величие, но и за позор и презрение.**

КИТАЙ - ВОДЕШАТА СИЛА НА ПЛАНЕТАТА

Откровения по повод 70-годишнината на Китайската народна република

д-р Радко Ханджиев

Е два ли има дете, което да не обича приказки – за добри или лоши принцове, или принцеси, царе или господари, дракони или великани... Моите любими приказки бяха за пътешествия и далечни страни. Когато се научих да чета започнаха и пътешествията ми по картата на света. В домашната ни библиотека имахме енциклопедии и атласи, а и всички школски учебници по география тогава задължително съдържаха цветни географски карти. Така, от картите научавах за моретата и океаните, за реките и равнините, за планините и полезните изкопаеми, а от енциклопедиите – за историята и културата на народите, населяващи тези земи.

Една от книгите, най-силно разпалила въображението ми, бе за пътешествията на Марко Поло и неговия почти 20-годишен престой в двора на **Кубилай хан; за приноса на китайците в прогреса на човечеството, откривайки технологии за изработване на коприна, порцелан, хартия, барут, за книгопечатането, компаса, банкнотите и много други – векове преди** *„цивилизованите“* **европейци.** Но трябва да призная: **въпреки стотиците прочетени страници, и днес китайската култура и начин на мислене, за мен си остават загадка.**

Първите ми спомени, свързани с Китай, датират от **октомври 1949** г., когато под ръководството на **Мао Цзедун страната е обявена за народна република и поема по пътя на социализма.** Успешното създаване – месец преди това, – на съветска атомна бомба, внесоха известно успокоение във все още разтревоженото от страсти българско общество. Ние – 5-6-годишни момчурляци, чувахме какво си говорят **възрастните**, понякога открито, понякога – под сурдинка: **смятаха, че е разчупен най-сетне ядреният монопол на американския империализъм, а следователно и заплахата от атомна война; а победите на Китайската червена армия** – както все още я наричаха, в най-многолюдната държава на света, **ще помогнат в най-скоро време за утвърждаване и в други страни** лелеяната от векове мечта на **човечеството за справедливост, равенство, свобода...**

Но... скоро след това избухна **войната в Корея** – първият мащабен горещ конфликт след края на Втората световна война, **прераснал и в първото мащабно изтребване на мирни жители с бактериологично оръжие. България трябваше да приюти десетки корейски деца-сираци. И днес, възрастното поколение в Банкя си спомня за „Корейското общежитие“ в центъра на селището, където бяха подслонени и се обучаваха корейски деца.** На помощ на братския корейски народ се притекоха десетки хиляди китайски доброволци, с чиято помощ империалистическите нашественици бяха отбити.

В средата на 50-те години на XX век ръководството на Китайската народна република предприе политиката на „Големия скок“. Българска парламентарна делегация, в продължение на месец, кръстосва надлъж и нашир огромната китайска страна, посещава строителни обекти, заводи, народни комуни, университети, среща се с обикновени работници и селяни, както и с ръководството на държавата, запознава се с китайския опит. От официалните информации за видяното, се чудехме **как е бил постигнат небивалият трудов подем** на многомилионните маси да възродят страната си?

Наскоро след това възрастните, повече или по-малко открито, започнаха да си шушукат, че **между китайското ръководство и новото съветско ръководство, начело с Никита Хрушчов, са възникнали противоречия.** Бяхме вече гимназисти, когато **съобщиха, че тези разногласия довели до разрив между СССР и Китайската народна република. Повечето от нас** – с дързостта на младостта – **не приемахме позицията на Хрушчов**, дори открито демонстрирахме отрицателното си отношение към съветския лидер. **Нарекохме го** *„Хрути“*. Смятахме за предателство спрямо великата социална идея разрива между двата колоса на социализма в света. **Когато през пролетта на 1962 г. Хрушчов пристигна на официално посещение в София и цялото училище бе изведено на Орлов мост** за овации, един от нас – Цоню, син на убит от фашистите партизански ятак от с. Антон, се покачи на един от стълбовете и при преминаването на кортежа гръмогласно извика: *„Сталин, Сталин...“*

Историята потвърди вътрешната убеденост на чистия младежки порив. **След две години Хрушчов бе свален от власт. Китайските ръководители се оказаха по-прозорливи и реалисти. По-късно стана известно, че една от причините за разрива, е решителното несъгласие на Мао Цзедун, Чжоу Енлай и другите китайски ръководни дейци с умопомрачаващата отрицателна оценка на Хрушчов за Сталин, изнесена на XX конгрес на КПСС.** Не само това: докато Хрушчов се изхвърляше с фанфаронски изявления, че след 20 години съветските хора ще живеят при комунизма, **китайските ръководители** – тъкмо обратното, **предупреждаваха срещу нереалистични очаквания, заявяваха, че едва са стъпили по пътя на социалната трансформация, и че за социализъм в Китай ще може да се говори най-малкото след 100 години.**

Отношенията между ръководствата на СССР и КНР обаче продължиха да се влошават. Бяхме студенти в университета, когато в Китай обявиха курс към *„Културна революция“*. Това бе нова загадка за нас. **Не можехме да разберем смисъла зад този** *„подем“* **срещу по-възрастното поколение дейци. Всеки, който задаваше дори въпрос, можеше да бъде дамгосан с прозвището** *„маоист“* **с неизвестни последици за бъдещето му.** Впуснахме се да дирим обяснение в китайската история и култура.

За наше щастие, в средата на 60-те години, се появиха няколко труда, автор на които беше Ленин Димитров – първият български китаист, преподавател във Философско-историческия факултет на Софийския университет. В някои от лекциите си той говореше за произхода на прабългарите, за загадъчните знаци *„тенри“* и за връзките между древната китайска и старата българска култура. Рискувайки кариерата си, Ленин Димитров успява да издаде **фундаменталния труд** *„История на древнокитайската култура“*, поредица от **брошури** *„Философията на Лао-Дзъ“*, *„Философията на Мо-Ди“* и редица други. Отделни ръководни блюстители на „правилната“ мисъл обаче, възприемат тези съчинения за *„твърде опасни“* **и през 1971 г. Димитров е преназначен в институт към БАН, за да няма пряк досег със студенти.**

Вместо яснота по вълнуващите ни въпроси, щудирането на трудовете на Ленин Димитров ни изправи пред нови загадки. **Въпреки над четири- хилядолетните институционални и културни натрупвания, въпреки неоценимото богатство на философски и управленски идеи, наследени от векове, какъв е смисълът на безсмислието на Големия скок и на Културната революция?** Защото – това поне бяхме разбрали – **в Китай нищо не се върши без мисъл!**

Слаба светлина върху тази загадка ми разкри години по-късно – вече като научен сътрудник в институт – **специален сборник, поръчан от Конгреса на САЩ:** *„Китайската народна република: икономическа оценка. Компендиум от доклади, предназначен за Съвместната икономическа комисия към Конгреса на САЩ“*, **Вашингтон, 1972 г. Автори в сборника са авторитетни американски учени – специалисти по проблемите на Китай,** които трябваше да отговорят на няколко **стратегически въпроса; два от които бяха:**

- Колко дълго още ще продължи китайско-съветския конфликт;

- Кога Китай ще може самодостатъчно да се изхранва; и др.

Прогнозите на експертите се оказаха реалистични. Трябва да

признаем, че по това време американската външна политика в значителна степен се опираше на научните изследвания, в резултат на което постигаше и успехи. **Посещението** на американския президент **Ричърд Никсън** в **Пекин през 1972 г.** и установяване на диалог между двете страни, въпреки отсъствието на конвенционални дипломатически отношения; както и посещението на държавния секретар **Хенри Кисинджър в китайската столица година по-късно,** са симптоматични в това отношение. Американската администрация разбира, че развитието на света прави наложително окончателното признаване на оформилите се исторически и политически реалности в Източна Азия; установяване на официални дипломатически отношения с КНР; сключване на споразумение за военно изтегляне на САЩ от Виетнам, и т.н.

Четири десетилетия покъсно, под мъдрото ръководството на бащата на китайските **реформи Дън Сяопин, Китай се превърна във водеща сила на планетата. Стопанският ръст,** довел до подобряване живота на близо една четвърт от населението на земята, вероятно е **най-забележителното икономическо постижение в историята на човечеството.** Никога преди това светът не е виждал толкова устойчив растеж; никога преди не е имало такова намаляване на бедността. **Призивът на ККП** *„масова предприемчивост, масови иновации“* става все по-популярен, **насърчава инициативата на младите китайци;** те получават пълноценна **политическа и финансова подръжка, за да осъществяват своите идеи и нововъведения в технологиите, без бюрократични спънки**. **Именно Дън създаде условия днес китайският социализъм да се сочи като пример в целия свят.**

Вярно, в китайската икономика все още има трудности, но и надежди, и надеждите са повече от трудностите. **Постигнатото означава ли обаче, че социализмът и капитализмът в Китай са намерили формула за хармонично строителство, нещо като китайско издание на отричаната някога конвергенция?** Социализмът с китайска специфика социализъм ли е? **Може ли да бъде социалистическа държава,** в която не са излекувани такива язви, каквито са **крещящото социално неравенство и корупцията, избуяла до най-високите етажи на властта?**

Китайските дейци, под ръководството на председателя **Си Дзинпин,** постъпват мъдро, системно предупреждавайки, че **Китай е в началото на социалистическото си изграждане; че пълното построяване на социалистическо общество ще изисква усилията на още много поколения.** Но гаранция ли е обстоятелство, че също както социализмът, капитализмът в Китай има своя *„специфика“*, доколкото е *„с юзди“*, които се държат от партията и държавата; и не е оставен на *„невидимата ръка на пазара“*?

Очевидно, китайските реалности днес продължават да предизвикват въпроси. Китайската политическа практика и начин на мислене продължават да си остават загадка...

ЗАЩО НАТО ЗАПЛАШВА ДА НАПАДНЕ КАЛИНИНГРАД?

Един от руските региони стана обект на агресивни планове от страна на НАТО - в Алианса признаха, че разработват планове за удар по Калининградска област. Защо американските генерали разглеждат Калининград като военна цел и какво е състоянието на разположената в региона военна групировка?

ВВС на САЩ са подготвили план на неутрализиране на противовъздушната отбрана на Калининградка област. Работата е там, че руските земни, противокорабни и наземни ракети, базирани в района на Калининград, могат да застрашат по-голямата част от териториите на страните от НАТО. Такова изявление отправи на страниците на Breaking Defense командващия на ВВС на САЩ в Европа **генерал Джефри Харигън.**

„Ако ни се наложи да се заемем с това, например да унищожим интегрираната система на ПВО, нека нама никакви съмнения, ние имаме план как да го направим - каза американският генерал. - *Ние водим подготовка затова, постоянно обмисляме тези планове и... ще бъдем готови за реализирането им, ако някога се наложи да го направим.“*

Харигън не разкри подробности за плана. Според Breaking Defense, в този случай ще се осъществява **всестранно настъпление, включващо в себе си нападение по въздух, земя, море, от космоса, а също така атаки в киберпространството и радиоелектронна борба.**

Можем да отбележим, че **наличието на подобни планове не е учудващо** - такива ги разработват военните на всяка страна. Още повече, би било странно, ако НАТО нямаше подобни планове за агресия срещу Калининград. **Обаче публичното им заявяване, при това толкова подробно - това наистина е изключително събитие.**

А МВнР на Русия квалифицира изказването на Харигън като безотговорни заплахи и глупост. *„Умните и далновидни хора, които наистина изразяват интересите на хората, които ги назначават или избират, никога няма да правят подобни изявления, разбирайки, че по този начин нанасят репутационни щети на страната, която представляват“* - заяви **Мария Захарова**, официален представител на МВнР.

Западните политици и високопоставени военни, постоянно говорят за *„руската заплаха“*, която уж идвала от Калининградска област. Освен това, **експертите от американския изследователски център** RAND, още през 2016 г., **препоръчаха на Пентагона да оцени възможностите на НАТО** относно потискането и неутрализирането на въоръжението, намиращо се в този регион.

Обаче в реалността, всичко е точно обратно. Вече вестник „Взгляд“ писа, че страните от Прибалтика и техните колеги от НАТО, **хронично не забелязват това съкращаване на руските войски в Калининград, което се случи през последните десетилетия. Затова нашите военни подразделения в този район са незначителни и не могат даже на теория да представляват заплаха за най-големия военно-политически блок в света.** При това, заради деструктивните действия на НАТО, Русия е принудена да защитава своя западен форпост с помощта на ракетните комплекси *„Искандер“*, за което още през 2016 година говореше главата на МВнР Сергей Лавров. А през март 2019 година противовъздушната отбрана на **Калининградска област бе подсилена с полк, въоръжен със зенитната ракетна система за далечно действие С-400 „Триумф“.**

В отговор на изявлението на представителя на НАТО, **от Министерството на отбраната на Русия** подчертаха, че **Калининградска област е надеждно защитена от всякакви агресивни** *„планове“*, *„разработвани в Европа от заблудени американски генерали“*. *„Възможността на системата на ПВО в Калининградска област за откриване, съпровождане и, ако е необходимо, за гарантирана неутрализация на всякакви въздушни цели в зоната на отговорност са добре известни на всички натовски пилоти, които доближават въздушните граници на Руската Федерация в Балтика“* - увериха от военното ведомство.

Но наистина ли на Русия ще стигнат възможностите надеждно да затвори небето над Калининград в случай на въздушна атака на предполагаемия противник? **Според мнението на бившия заместник- главнокомандващ на ВВС на Русия по въпросите на Обединената система на ПВО на държавите от ОНД, генерал-лейтенант Айтеч Бижев, плановете на Харигън не могат да бъдат осъществени.**

„Ако говорим за оборудването на силите на ПВО на Калининградския район, следва да отбележим, че той е „прикрит“ от усилената противовъздушна отбрана на Балтийския флот. Освен това, на сушата го защитава цяла противовъздушна дивизия - каза Бижев за „Взгляд“ - Това е и граничен район, а в такива райони винаги е било разгръщано най-съвременното въоръжение и се отделя специално внимание на подготовката на личния състав. САЩ не са в състояние да противопоставят каквото и да било на ПВО на Калининград“.

Обаче, струва си да припомним, че съгласно положенията на съвременната военна наука, противовъздушната отбрана с всякаква пътност в края на краищата бива унищожена от атакуващия - всичко зависи от отделения за това наряд и средства. Освен това, въпреки мощта на ПВО край Калининград, тя има и своите слабости. В частност, липсват вторият и третият ешелон на ПВО, (както е направено в централните райони на страната), **няма увереност, че в случай на реален конфликт, унищожените комплекси ще бъдат обновявани и ремонтирани, а изразходваните боеприпаси - попълвани.**

Въпреки това, специалистите са уверени, че в крайна сметка системата на ПВО на Калилингградска област ще издържи първото мащабно въздушно нападение.

Според отворени данни, **разположените там комплекси С-300 и С-400 могат да направят залп със стотици зенитни ракети едновременно.** А след това в действие трябва да влязат и сухопътните средства за поражение, такива като *„Искандер“*. Тяхната задача ще бъде **да унищожат средствата за поражение на противника, заплашващи Калининград** - ракетните установки, летищата, щабовете, складовете с оръжие и други подобни обекти.

Военният експерт Александър Голц обяснява, защо в Пентагона и НАТО са обезпокоени от плътната концентрация на руските средства за ПВО в Калининградска област. *„В случай на военен конфликт, тази мощна система за ПВО може да попречи на прехвърлянето по въздушен път на натовски резерви в Прибалтика. Първото и главно средство за унищожаването на руската ПВО в Калининград са крилатите ракети с морско базиране. В случай на военен конфликт Щатите буквално ще наводнят Балтийско море с надводни кораби и подводници, носещи крилати ракети на борда си, за да стоварят цялата си мощ върху Калининградския регион“* - каза Голц пред вестник *„Взгляд“*.

Според него, другите средства за потискане на средствата на ПВО в Калининградска област са по-малко реалистични.

„На теория, откъм съседните територии регионът се „простреля“ дори от стволова артилерия, но опитите да се унищожи по този начин ПВО са рисковани, защото противниковите артилерийски системи ще бъдат унищожени на позициите им от нашето оръжие“ - добави експертът.

На свой ред Русия, смята Голц, **ще отговори на предполагаемата атака на НАТО основно с комплексите на бреговата охрана** *„Бал“* и *„Бастион“*. *„В допълнение, разгърнатите н Калининградска област оперативно-тактическите ракетни комплекси „Искандер-М“ ще се използват за унищожаването на командните пунктове и обектите на НАТО на сушата“* - счита аналитикът, съгласявайки се с мнението, че **Русия може да отбие първата вълна на атаката срещу Калининград.**

Говорейки за сценариите на по-нататъшното развитие на събитията, **експертът изрази надежда, че разсъжденията на американските военни за военен конфликт с Русия няма да им стане навик.** *„Много се надявам, че обсъждаме немислимото. Защото един конфликт между САЩ и Русия ще унищожи живота на планетата Земя, а не само ПВО на Калининградска област“* - завърши Голц.

ПРОФЕСИЯ – РУСОФОБ

Продължение от брой 39

Александър ГОЧЕВ

Два *"западни"* примера, един от по-далечно минало и друг отпреди няколко месеца.

Преди около 40 години, във връзка с празнуването на 9 май в СССР, *„Гласът на Америка“* решава да потърси **индикации за съществуване на дисидентски групи по времето на Сталин.** Може да сте слушали военната песен *"Дорожка фронтовая (Песенка фронтового шофера)"* в изпълнение на *Марк Бернес.* В припева е намерена **индикацията**, за която става дума:

Эх, путь-дорожка фронтовая!

Не страшна нам бомбежка любая,

А помирать нам рановато -

Есть у нас еще дома дела.

"Какие дела?" ще попитате. **Много просто, според** *„Гласът на Америка“*, **не е време да се умира на фронта след като ни чака такава важна работа след войната като организиране на опозиционна група за сваляне на комунистическия режим на Сталин!...**

Пример номер две от 29 май 2019: Русофобска молекулна фантастика.

Официално лице от най-висок ранг на Департамента по енергетика на САЩ, рекламира втечнения американски газ като *"газ на свободата"*, **тъй като носи** *"молекулите на Американската свобода"*, **готови за експорт по целия свят.**

Тези два примера показват не само **интелектуалните низини на практическата русофобска пропаганда, но и са доказателство, че за професия русофоб се открива най-светло бъдеще с добре платена работа за интелекти от всякакъв калибър**. Което никак не е маловажно при нивото на днешното образование у нас, например. Даже ако сте неграмотен има решение на проблема - влизате в университета, където се предлагат необходимите ограмотителни курсове. **Вот такие дела!**

Тук е мястото да се направи разлика между русофобски чувства у граждани от други страни и провеждане на открита русофобска политика на държавно и интернационално ниво, което днес е и главното направление на западната информационна война срещу Русия. Най-чиста проба официална русофобска политика например се демонстрира **от абсолютно хармоничното хорово изпълнение на официалните медии на Великобритания и на САЩ,** ненарушавано от каквито и да са алтернативни мнения. Например, ако частно лице направи статистически приемливо **допитване за личните чувства на случайно избрани английски или американски граждани към Русия, нито една от споменатите официални медии не би публикувала резултатите поради неминуеми отклонения от установката, че реалността е практически 100% русофобска, включая лични чувства.**

Претенциите и надеждите на рафинираната официална русофобска политика на медиите са следните:

(1) Предоставяне на неоспорими факти за прегрешенията на Русия срещу цялото прогресивно човечество;

(2) Предлагане на съпътстващи професионални коментари отразяващи най-коректно и личното отношение на обикновения гражданин, който редовно, преди да си легне, поглежда под кревата дали няма скрити руснаци;

(3) Очакването че всеки руснак, периодично, да кажем след третия стакан водка, най-горчиво би заявявал *"Нас никой не ни обича!"*, **т.е., посята е морална паника у коварния руския враг на** *"молекулно"* **ниво и, следователно, свалянето на Путин е само въпрос на време.**

Ето някои

главни направления на информационна война,

които биха намерили централно място във всеки русофобски наръчник като не е лошо да се има предвид следната специфика: има разлика между манипулация и анализ, а има и манипулация маскирана като анализ.

Когато се говори за **съветската социалистическо-комунистическа** система веднага се отбелязват главните и прегрешения, **репресиите с милиони загинали в лагерите**, и се говори само за тях, без да се споменава и дума за **главните политически характеристики като алтернативни и даже противоположни на тези на капиталистическата система.**

По аналогия, ако се говори за християнството ,трябва да се фокусираме само и единствено **на инквизицията и дума да не обелваме за други негови характеристики и практики, които го правят и днес световна религия.**

А ето и десете *"божи"* **заповеди за русофоба формулирани от най-висок амвон,** от *Keir Giles,* **старши консултант при** *Chatham House,* британски тинктанк получаващ финансиране от *Foreign Commonwealth Office (FCO),* **британското Министерство на отбраната, британската армия, от американското посолство и от производителите на оръжие,** чийто списък е много впечатлителен.

1. Ако западният човек не може да види смисъл в действията на Русия - това не означава, че те нямат смисъл за руснаците - те имат други разбирания за история, география, социална политика и междудържавни отношения.

2. Убедеността, с която се представя дадена руска гледна точка не означава, че тя е правилна и не може да има извинение за действия, които Западът намира за отблъскващи.

3. Руското поведение е до такава степен генетично мистериозно и безмислено, че е абсолютно необходимо да се очакват парадокси и противоречия, а не ясни и рационални обяснения, каквито имат смисъл за нормални неруски хора.

4. Русия използва заплахи и неискрено възмущение, за да получи изгодна позиция при преговори.

(Има се предвид, че западните политици никога не използват заплахи например да заличат от лицето на земята други държави, не ги нападат, не организират военни преврати и не прилагат икономически санкции.)

5. Руските вярвания и императиви са винаги проблем, независимо кой е президент на Русия.

6. **Русия е поначало ужасна страна,** но винаги може да се очаква да стане и по-лошо като политическата промяна не е задължително да води до подобрение.

7. Русия е фундаментално безчестна и не трябва да се очаква, че ще чувства срам от това, че е една назадничава и варварска страна, която не се интересува от т.нар. репутация. Обяснимо, тъй като ценности и стандарти са създадени някъде другаде.

8. **Русия няма добра страна т.е. - безмислено е да се надяваме на такава.** Тя счита компромиса и сътрудничеството като нещо **неестествено и дълбоко подозрително,** освен ако не са свързани с видима и моментална печалба за държавата или нейните лидери.

9. Обща позиция с Русия не може да бъде намерена, защото всичко руско е напълно несъвместимо със западните критерии и подходи.

10. Всяко намаляване на напрежението между Русия и Запада е еквивалентно на предателство. Русия не търси мирни отношения с останалия свят. Няма избор между **война или мир** с Русия - война и враждебност са единствените състояния в нейната история, а лъжа и измама са основите на живота там.

Фениксът Русия

Духът на горните *"божи"* **заповеди си остава непроменен и в международен мащаб.** Днес се вижда и с просто око, че Европейският съюз е в криза поради центробежни вътрешни сили с тревожно засилване на влиянието на **националисти** (наречани *„неонацисти“*) и т.нар. **популисти**. Формално, политици или партии, **са дамгосвани като популисти или популистки,** ако искат да се харесат на народа с действията си и главно с речите си **за промени в посока на неговите желания и виждания.** Най-куриозното е, че по принцип **такова дамгосване не може да има място в една демократична държава,** чийто двигател на политическо развитие се предполага да е **самият демос, с идеите си и с действията си.** Скритото кредо на **обвинителите на популизма е, че народът не е в състояние сам да формулира проблемите си и особено начините за тяхното практическо решение,** нещо което съвсем не може да се каже открито при претенции за демократичност. Ето защо се използва **най-елементарен идеологически прийом - само намеци с възмутено-презрителен тон и лепене на скандални епитети, при което се изключва напълно необходимостта да се привеждат факти и доказателства тъй като** *"всичко и без това е съвсем очевидно за всички"*.

Най-потентният ход срещу увеличаващите се центробежни сили в ЕС е по същество тривиален, и е по стара и изпитана рецепта: призив за обединение, поради наличието на коварен и могъщ външен враг в лицето на Русия, срещу който защитата на всяка страна поединично е чиста проба самоубийство. Резултатът обаче, за съжаление, и както практиката показва, че много **силно зависи от факта дали врагът е реален или измислен.**

Все пак трябва да се отбележи, че по принцип, **Западът наистина има известно основание да възприема Русия като заплаха.** От негова гледна точка и за негова най-голяма изненада, **разпадането на СССР,** повлякло рухването на **съветската икономика и тотално деморализиране на армията, съвсем не може да се свърже логично с възраждането на Русия през последното десетилетие като нова световна сила, особено военна.** Феномен, абсолютно необясним и по-тази причина **плашещ,** особено като се има предвид доказаната липса в Русия на т.нар. **западни ценности, по канона - задължителни дори и за минимален прогрес.** Западът не бе, и все още не е, в състояние напълно да приеме, **че Русия може да се вдигне на крака след нокаута от 90-те години,** очаквайки пълно самопризнание, **че е победена плюс всички полагащи й се екстри на това незавидно състояние.** Трябва да се отбележи, че това не е единичен случай на **невероятно бързо възстановяване след тотална разруха, а трети поред през последните 100-ина години.** Първият започва с **февруарската революция през 1917, а вторият на 22 юни 1941.** В това отношение може да се говори за уникалност, за качествата на руския народ и неговата държавност.

Достойнството и неговото отрицание

Очевидно е, че възраждането на гордостта и самочувствието на една нация от дъното на 90-те години на 20 век е невъзможно без наличието на **фундаментални национални достойнства** (по западному - ценности, от цена), които явно имат **незападен характер** - т.е. генетично чужди нему. Става дума за **национален** *"чип"*, **който изглежда не само икономически, но и духовно резистентен. А това е наистина плашещо.** Оттук и зова за обединение на целия Запад в третия му поход срещу Русия. От историята примери бол: без такъв един **потентен и мистериозен враг, отделните държави ще се изпокарат и... ще последва разпад на Европейския СССР. Това е видимо и разбираемо.**

Един по-фундаментален идеологически подход е **да се формулират прецизно споменатите** *"руски достойнства"*, **да се дискредитират и на тази основа да се индуцира политическа непълноценност у този** *„страшен враг на цялото прогресивно човечество“*.

Не е лошо обаче да се напомни, че едно от *"достойнствата"*, **на който и да е народ, е неговото собствено достойнство. Само ако уважаваш себе си, можеш да спечелиш уважението на другите. Не става въпрос за любов, обич, омраза или за страх** - става въпрос за уважение, което е там, и при всички тези случаи. **Главната заслуга на президента на Русия Владимир Владимирович Путин, е може би тази, че успя да възвърне достойнството на нацията при влизането й в новия 21 век.**

Възможно най-погрешната стратегия срещу официална русофобска политика на държавно ниво е да се правят **усилия да се харесаш на** *"мисионера"*, **за да му покажеш колко си сериозен в намерението си да се поправиш, за да те приемат в редовете на цялото прогресивно човечество.** Неизбежните изводи от руска страна обаче са направени от доста време насам, един от които е по психологическата координата - **де се спре посипването на главата с пепел.** Знае се от практика, че при това действие **зрението силно се ограничава.** На първо място не могат ясно да се видят интересите на собствената страна, **да не говорим за измеренията на някакъв национален проект или за хоризонта на бъдещето.**

Западът, и по специално САЩ, профуканха напълно **уникалната възможност, която им се предостави от СССР и Русия през 90-те години на миналия век: мисионерите бяха посрещани с най-големи почести там и тогава, дори и от най-изявените им критици днес, очаквайки да им се помогне да тръгнат по нов път към по-светло бъдеще, водени от доказан световен лидер, действуващ по необходимост или поне, както се полага, от най-високи морални принципи.** За най-голяма изненада, поради друг един иманентен принцип, а именно *"печалбата преди всичко"*, световният лидер показа **професионални похвати на ловък уличен търгаш, готов да отмъкне на безценица каквото му попадне.** В резултат - пълен разгром на третата икономика в света, но и необратима загуба на моралната позиция на *„мисионера“*.

Една нова специфика на **вируса на русофобията** е, че започва да се разпространява някак неконтролируемо като не може да се изключи **коварната възможност, всепризнат и доказан на практика русофоб от най-висок калибър, да бъде обвинен за агент на Путин.**

Сенаторът-републиканец **Линдси Грам** е наречен *"Линдси Ленинградският"* и в медиите е **издокаран в униформа на руски офицер. Митч Московският** пък е прозвището на **републиканското мнозинство в сената със полагащото** му се зимно **военно облекло**, а MSNBC твърди, че **Борис Джонсън, е човекът на Путин.**

Тези примери показват, че на **високи нива** професията русофоб **крие опасности, но пък се оказва търсена не само в информационната война срещу Русия, но и в политически кухненски разправии между западни политически партии, а и в рамките на ЕС.**

Накрая просто сме принудени да **резюмираме следното:**

РУСОФОБИЯТА Е ПЕРМАНЕНТНО МОДНА И ИЗГОДНА ПРОФЕСИЯ С ДЪЛГОСРОЧНИ ПЕРСПЕКТИВИ И С НЕСЪМНЕНИ ОТ НАЕМНИЧЕСТВОТО ПОЛЗИ. ВЪПРОСЪТ Е ДА НЯМАТЕ НАВИК ДА СЕ ОГЛЕЖДАТЕ В ОГЛЕДАЛОТО СУТРИН И ДА КАЗВАТЕ НА ГЛАС ЕДИНСТВЕНАТА ВЯРНА КОНСТАТАЦИЯ ЗА СЕБЕ СИ: **„КАКЪВ МЕРЗАВЕЦ СЪМ САМО!“**

МЪЛНИЯТА, КОЯТО ОЗАРИ БЪЛГАРСКАТА ПОЕЗИЯ

От стр. 12

В литературното ни всекидневие и във в. *„Литературен фронт“* **дойде от Московския литературен институт.** Подаде му ръка Христо Радевски, после се разделиха хладно. Джагаров се гордееше, че е от Сливен, града на *„стоте войводи“* и **на работническите стачки от 30-те години,** с благоговение се отнасяше към **Сливенския балкан,** настояваше, че там е хвърлен пъпа му и там майка му го е закърмила с народните песни, които пееше в унес през средношните часове.

В отношението му към националните ценности се съдържаше носталгия подир миналото. Копнееше по легендарните образи от възрожденската ни епоха, по романтичното им обаяние. Той беше горещ защитник на класическия стих, противопоставяше се директно на авангардизма в съвременното изкуство, отнасяше се скептично към *„белия стих“*. **Обвинявал ме е неведнъж, че** *„залитам“* **подир естетиката на модернизма, и че като главен драматург на Народния театър ерозирам достолепни традиции заради** *„съмнителни изделия на художествеността“*. На събрание на актьорите в Народния театър нашият другар **Стефан Гецов** изказа пошокиращо мисълта на Джагаров: *„Чавдаре, ти искаш да замениш виенска мебел с талашит!“*

Ще посоча **незаменимите приноси на Георги Джагаров** в нашата литература не по реда на тяхната значимост, а по-скоро по пътя на субективното досещане.

Георги Джагаров, още в дебютната си стихосбирка *„Моите песни“* - **1954 г., извърши решителна реформа в т.нар. антифашистка поезия.** Той отхвърли дотогавашната практика да се пише с гръмки слова за българската съпротива, да се нижат редове, подготвени не за възприемане от кретен читател, а за произнасяне на масови митинги. **Първи след 9 септември 1944 г. разкри поетическите измерения на антифашизма толкова изповедно и съкровено, с такава откровеност, които представляваха** *„новина“* **в литературния живот.** Несъмнено, като степен на професионализъм и завършеност на формата, **тези стихове се нареждат до класическите примери в европейската антифашистка поезия.**

Тук бих отбелязал способа, по който авторът преломи своята биография на политзатворник в крупните проблеми на човешкия морал и психология, на огромната трагедия, която изтърпя човечеството през Втората световна война. Джагаров *„субективизира“* жанра антифашистка поезия, освободи го от клишираната риторика и повтарящите се рефрени, които доминираха след 1944 г. Въпреки че в част от стихотворенията **запази привързаността си към публицистичния изказ, понякога твърде многословен** (поради емоционалната му свръхнапрегнатост).

Открои се **изкуството на Джагаров** да редува в стихотворенията си земни, промислени картини с бурни, сякаш неовладени пориви на чувството. Нямаше как да не въздействат върху читателската аудитория събраността в ангажираното изображение; **бягството на Джагаров от битовите излишества и емоционалните украси; успешното съчетаване на документализъм с интензивното навлизане в състените значения на идеята и сюжета.** Ярки примери за нов етап в българската поезия - след развенчаване на култа към личността **през 50-те години - са най-вече онези Джагарови творби, които разтърсват съзнанието ни със синтеза и ударността на изказа, с новия поглед към човешката драма, към изворните начала на човешкото себеотрицание.** Бих посочил *„Пред разпита“*, *„След разпита“*, *„Ако умра тук“* и др. Позволявам си да цитирам миниатюрата *„Посвещение“*, сравнима с предсмъртната творба на Вапцаров *„Борбата е безмилостно жестока…“*:

Другарят ми завинаги мълчи

на мокрия цимент с ръце простени.

Той предпочел да падне по очи,

отколкото да падне на колене.

Продължава в следващия брой

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА (отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт", София, ул. "Тинтява" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF
Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 27.09. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

МЪЛНИЯТА, КОЯТО ОЗАРИ БЪЛГАРСКАТА ПОЕЗИЯ

ГЕОРГИ ДЖАГАРОВ – ДО МОЗЪКА НА КОСТИТЕ СИ РОЖБА НА РЕВОЛЮЦИЯТА

Чавдар ДОБРЕВ

Един от щастливите мигове в моя живот е близкото ми приятелство с Георги Джагаров: големият български писател, създал едни от шедьоврите на нашата поезия през XX век. Поет-гръмовержец, който изживява мъчително своите и общочовешките вини. Мощен, гръмогласен, но и тихо шепнещ своята изповед. Понякога стихиен, друг път носталгичен, събран и лаконичен. Сияйно **вярващ, че човекът е роден за светлина. Мъчително преживяващ всяко крушение и всяка низост, които допускаме във всекидневието си.**

Още в стихотворението *„Поезия"* оповести своята поетика - категорично и без апелации (цитирам началните две строфи):

Не за власт,
не за слава,
не за паметник златен,
не за участ такава
аз дойдох на земята.
Аз дойдох, за да расна
с планината висока,
да рева с доловете,
да бълбукам с потока;
аз дойдох, за да шушна
с папратта и тревата,
да тъмнея с мъглите
и да светя с росата.

И любовта, съдбоносната любов, която рисуваше с приглушени багри, в друг момент умееше да я превръща в кълбо от настръхнали страсти, в социален критицизъм, в отчаян вик по щастието, което изчезва:

Сбогом, казах.
Щом така си решила –
добре…
И морето реве с пълна сила,
това Черно море.
…
Есента,
есента,
тя оттука премина,
хвърли донос от жълти листа.
Аз съм хванат.
Осъден. Аз знам –
ще загина
върху кладата на любовта.
Духа вятър
и храсти в краката ми влачи.
Хоризонтът е снел капишона си
като палач.
Някой плаче?
Няма смисъл да плачем.
Аз се сливам с вечерния хлад.
(*„Есен"*)

Георги Джагаров наказваше директно и безмилостно обществения порок, оценявайки без пощада собствените си отклонения от каузата на идеалиста. В обществото - горд и самовластен, пред собственото огледало – нерядко несигурен, криещ социалните си разочарования. Един пример. Макар и присъединил се след средата на 60-те години към близкото обкръжение на Тодор Живков, той не преставаше да се съмнява в правилността на направения от него избор. Пред мен е споделял съмненията си в начина, по който Живков реализира принципа на народното самовластие. Това му последно **качество – да подлага на проверка нещата от живота, да се съмнява в резултатите от своите действия, да се самообвинява и търси източника на вините в себе си - малцина го знаят.** Впрочем, той прогонваше болката, пронизала тревожните му мисли и с помощта на типичните за артиста жестове на бохема.

Георги Джагаров

Позволяваше си да поглежда към немалко наши колеги от амвона на творческата си предопределеност - рязък и безцеремонен, присмехулен и зъл. Така той, спечелил благоразположеността и доверието на повечето съвременни писатели, си „*подготви*" фаланга от творци с талант, които го считаха за горделивец-диктатор, за кариеристично настроен субект.

Показателно е обаче, че никой не отричаше необикновеното му дарование да вижда сърцевината на жизнените явления и да им придава завършена художествена форма. Даже покритично отнасящите се към Джагаров колеги признаваха извисеността на произведенията му, борческата им природа, потенциала на съпротивителните му сили срещу социалната и вселенската неправда, изстраданото солидаризиране с участта на България и социалистическия идеал. Всяко негово творение доказваше мощта на индивидуалния му изказ, яростта, с която защитава повярвания идеал, категоричността и покъртителната простота, до които се добира.

Спомням си едно определение, което даде пред мен, в средата на 70-те години (намирахме се на ъгъла на улица *„Раковски"* и площад *„Славейков"*), друг голям поет от следващото поколение – Иван Динков. Вероятно целеше казаното да прозвучи като анекдот, но по-скоро направи скривано в недрата на душата му признание: *„България е родила петима поети с огромно чувство за трагедия, за трагичност – Ботев, Яворов, Фурнаджиев, Джагаров и … моята поезия"*.

И досега не мога да разбера до каква степен поетът от Пазарджишкия край вкарваше в действие свойственото си чувство за парадокс, за литературна провокация и доколко правеше искрено самопризнание. Струва ми се, че Динков, художник на изненадващите, *„алогични"* състояния, на *„онтологичните"* по смисъла си разочарования (родени в мрака на безкрайни нощи с амбиция да изразят есенцията на новите реалности), в случая споделяше съкровени за него мисли. Имайки предвид творческия опит на останалите четирима *„трагици"*, би трябвало да се досетим, че тук Динков възприема *„трагичното"* от гледна точка на вътрешния, многозначен драматизъм, а не като изображение на *„оголени страсти"*; като мъчителни победи, но и раздвоени състояния на индивида; като пребиваване на човека в лабиринта на върховния жизнен *„избор"*; като брод на изпитанията, които извеждат героя до *„очистване"*, до катарзис. Според мен, конкретно при Джагаров, всичко това се поднася/решава като преход от буреносно самочувствие към скръбни констатации и обратно, като реализъм, с памет за доскорошната му свързаност с естетическия инструментариум на романтизма.

Нека не забравяме, че Джагаров е роден в с. Бяла, Сливенско, на 15 юли, 1925 г., и че 15 юли е ден първи след разрушаване на Бастилията, на историческия щурм на Великата френска революция. По странно стечение на обстоятелствата **1925 г., годината на раждането на Джагаров, е апогей на варварския поход на мракобесието срещу гражданското достойнство на родната ни култура – тогава биват убити, разстреляни, изгорени в пещите на полицията, с отрязани глави и изтръгнати сърца мъчениците на прогреса Гео Милев, Йосиф Хербст, Сергей Румянцев, Георги Шейтанов, Христо Ясенов, Васил Карагьозов, Никола Гинев**… и още десетки и стотици други български интелектуалци.

Георги Джагаров носеше пламък, характерен за личностите, които се отдават на някакъв идеал, в случая социалния. Висок, снажен, с гъсти черни коси, натрапчиво тъмнолик, надянал бяла риза и костюм, който отговаряше донякъде на телосложението му, с наметнато палто, което се вееше лежерно, **още като млад поет крачеше с походката на победител. Нека другите вървят след него, не той след тях!**

На стр. 11

АЗ, КОЙТО НЕ ИЗБЯГАХ ОТ ПОМПЕЙ

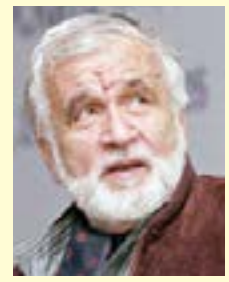

Любомир ЛЕВЧЕВ

Смъртта е тайнство. Страх… Но край – едва ли.
Земната люлка в пустотата ме люлей.
И чувам сферите кристалните сигнали
аз, който не избягах от Помпей.

Преди разкопките да ме разкрият
свит като ембрион, тих, вкаменен
аз просто устоях срещу стихиите.
И забравимото се вкопчи в мен.

Аз гледах как вий бягате надолу
към лодки и спасителни лъжи.
Окрали храмовете, вий се молехте
грехът на чужда памет да тежи.

Човеци. Зверове… Изчезна всичко.
Как хубав бе пустинният Помпей!
При мен останаха две-три тревички.
И слава допълзя като злодей.

Смениха Бог. Проучиха Вулкана.
Градът развратен станал е музей.
И само аз при себе си останах
аз, който не избягах от Помпей.

„Нова Зора", която винаги е ценяла българската поезия се прекланя пред паметта на един от нейните първенци - Любомир Левчев. Сбогом, поете! Ти не избяга от Помпей, написа талантливи стихове и според силите си свърши и добри дела.

Почивай в мир!